

РЕШЕНИЕ

№ 21238

гр. София, 28.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 28.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **1058** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 и сл. АПК вр. чл. 10а, ал. 4 и ал. 1 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба с вх. № 713/12.01.2026 г. на АССГ, подадена от Е. К., [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, паспорт № U37024445, чрез адв. Н. Г. – АК С., срещу отказ от 05.01.2026 г. за издаване на виза вид „D“ по заявление № 25019502 от 21.11.2025 г., издаден от завеждащ консулска служба /ЗКСл/ в Консулска канцелария на Република България в [населено място], Република Турция, на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и 23 ЗЧРБ.

В жалбата, са изложени доводи, че отказът е незаконосъобразен поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила и необоснованост при прилагането на материалния закон, тъй като не били изяснени релевантните факти и обстоятелства. Твърди, че актът е немотивиран и неаргументиран и по соченото основание за отказ на визата - чл. 10, ал. 1, т. 17 и 23 ЗЧРБ. Развити са доводи за засягане на основни права и свободи по ЕКПЧ вр. чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ по отношение на правото на зачитане на личния и семейния живот - чл. 8 ЕПКЧ. Моли съда да отмени отказа за издаване на виза вид „D“ за дългосрочно пребиваване от 05.01.2026 г. и преписката да бъде върната на административния орган със задължителни указания за издаване на виза. В ход по същество жалбоподателката не се явява и не се представлява, жалбата се поддържа с писмена защита от адв. Г., не претендира разноски.

Ответникът – завеждащ консулска служба, първи секретар, КДЛ, в Консулска канцелария на Република България в [населено място], Република Турция, чрез упълномощен процесуален представител гл. спец. А. в дирекция „К. отношения“ в МВнР, не изразява становище по жалбата

в хода по същество.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

На 21.11.2025 г. жалбоподателката е подала заявление № 25019502 за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“ в Република България, със сочена цел на пребиваването „семейно събиране“, данни за съпруга А. К. с турско и българско гражданство, данни че имат две деца, родени 2010 г. и 2011 г., турски граждани, както и че досега не е пребивавала в Република България. Към заявлението и по преписката са приложени копия на паспорт на жалбоподателката № U37024445, издаден на 26.12.2023 г. от властите на Р. Турция, валиден до 26.12.2033 г.; личната карта на А. К., [дата на раждане], издадена на 29.10.2025 г. от МВР; договор от 29.10.2025 г. за наем на недвижим имот в [населено място], [улица], между С. Г. А. и С. Л. А. от една страна, наемодатели, и А. К. и Е. К., наематели, с нотариална заверка на подписите при нотариус рег. № 620 НК; декларация от наемодателите - С. Л. А. и С. Г. А. по §1, т. 20 ДР на ЗЧРБ, че предоставят имота за пребиваване, нотариално заверена при нотариус рег. № 620 НК; превод на удостоверение за сключен граждански брак между А. К. и Е. К. на 04.06.2005 г., нотариално заверено при нотариус с рег. № 620 НК; свидетелство за съдимост № 94360404-2025-357265835 – заверен превод; препис извлечение от семеен регистър в Република Турция - заверен превод; декларация, че бракът на жалбоподателката не е сключен фиктивно, декларация за истинността на брака и двете деца, както и че живеели в семейното жилище с адрес: [населено място], р-н Т., [улица], ет. 3. ап. А06, нотариално заверена също; нотариално заверена декларация от съпруга на г-жа Е. К., че може да осигури жилище и достатъчно средства за издръжка на съпругата си; банкова референция, доказваща декларираното от съпруга на жалбоподателката, че притежава достатъчно средства за издръжка на г-жа Е. К.; медицинска застраховка в полза на Е. К. с период на полицата 29.10.2025 г. – 28.10.2026 г. /л. 39/.

При тези обстоятелства е издаден процесният отказ за виза вид „D“ на 05.01.2026 г. от ЗКСл в КК на Р. България в [населено място], Р. Турция, по подаденото на 21.11.2025 г. заявление за издаване на виза, с посочено основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 и 23 ЗЧРБ и допълнителна забележка, че при извършена проверка е установено, че съпругът на чуждата гражданка никога не е виждан и реално не живее на този адрес. Тези данни били показателни, че адресът ще се ползва само и единствено с цел получаване на виза вид „D“ без да се обитава. Конкретно, посочените правни норми предвиждат оказване на издаване на виза, когато чужденецът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и е представил документ с невярно съдържание или деклариране на неверни данни.

По делото е изискано, чрез дирекция „Миграция“ при МВР, и е представено отрицателното становище в съгласувателната процедура от началник отдел „Миграция“ при СДВР по процесното заявление от 21.11.2025 г. В приложеното становище, на осн. чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, е посочено, че при извършени проверки е установено, че съпругът на чуждата гражданка никога не е виждан и реално не живее на заявения по визата адрес, което било показателно, че адресът се ползва единствено с цел получаване на процесната виза вид „D“ и не се обитава /л. 79-81/.

По реда на чл. 192 ГПК вр. чл. 144 АПК е изискано становище в съгласувателната процедура и от Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/. Съгласно постъпилата по делото информация от ДАНС съгласувателна процедура била осъществен от СДМ-ДАНС, като било изразено отрицателно становище в НВИС. Апликантът не бил идентифициран като заплаха за национална сигурност, но било установено, че попада в хипотезата на 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, тъй като при извършена проверка е установено, че съпругът на чуждата гражданка не живее на посочения в заявлението за визата адрес и това поражда съмнения, че адресът се ползва

единствено с цел получаван на виза вид „D“ без реално да се обитава /л. 84/. Уточнява се, че били не изготвени писмени документи към това производство.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град, Първо отделение, 4 състав, като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК и за наличие на основанията за оспорване по чл. 146 АПК, намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима за разглеждане, подадена от лице по чл. 3 АПК вр. чл. 3, ал. 1 ЗЧРБ, което е адресат на процесния индивидуален административен акт, същият засяга неблагоприятно правната му сфера, тъй като му налага ограничения. Оспорването е подадено в срока по чл. 149, ал. 1 АПК. Според чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая такова твърдение е изложено в жалбата, т. е. налице е предвиденото в законата разпоредба изключение, допускащо оспорване по съдебен ред на постановен отказ за издаване на виза от съответния тип.

Разгледана по същество, съдът преценява жалбата за НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК вр. чл. 146 АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

По силата на чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол, могат да взимат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1 ЗЧРБ.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен по материя, време, място и степен орган, видно от приложените към преписката заповед № 315/04.11.2024 г. на Генералния консул в ГК на Република България в И., Република Турция, и заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи /л. 66 гръб - 68/.

Относно спазването на изискванията за форма на оспорения акт и предвид горепосоченото, настоящият състав намира, че процесният акт е съставен в писмена форма, съобразно чл. 59, ал. 2 АПК, като съдържа наименованието на органа, който го издава, адресат на акта, който е ясно и точно идентифициран, съдържа разпоредителна част, с която се определят правата и задълженията на адресата на акта, пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, както и дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В изпълнение на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК ясно и точно са посочени и обсъдени фактическите и правните основания за издаването на акта, мотиви. По изложеното, съдът не установява нарушения във формата на акта.

Отправените с жалбата изрични оспорвания се явяват неоснователни и недоказани, като предвид правилното тълкуване и прилагане на релевантната правна уредба, съдът намира за необходимо да посочи следното по твърденията в жалбата:

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 2011 г. /ДВ, бр. 55 от 2011 г., Наредбата/. Съгласно чл. 34, ал. 1 Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване /изпращане/ на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 Наредбата задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, задължително да изпратят заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Наред с това, съгласно Инstrukция № КОВ-04-02-351/15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, Министерството на външните работи, чрез Дирекция „К. отношения“, съгласува заявленията за издаване на визи с ДАНС и с Дирекция „Миграция“ при МВР. Нормата на чл. 20, ал. 4 от посочената Инstrukция предписва, че ако няма отрицателни становища от ДАНС и от Дирекция „Миграция“ при МВР и има положително становище на визовите органи, че не са налице основанията по чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, издаването на виза се разрешава. Анализът на цитираната разпоредба налага извод, че за издаването на виза е необходимо кумулативно да са изпълнени следните условия: да липсват отрицателни становища от специализираните органи и да е налице положително становище от визовите органи.

В Решение на Съда на Европейския съюз от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С – 225/19 г. и С-226/19 г., т. 34, е прието, че "въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите – членки, като органите на държавите – членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаване на Отказ за виза върху стандартен формуляр – бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване.“ Посоченото се приема за достатъчно за упражняване на правото на жалба и на ефективна защита, какъвто е процесният случай.

По тези съображения според съда оспореният Отказ не страда от липса на мотиви и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 2 АПК. Бланковата форма отговаря на изискванията на Визовия кодекс, съдържа изискуемите реквизити, отбелязани са правните основания за отказ – чл. 10, ал. 1, т. 17 и 23 ЗЧРБ. Изложени са допълнително мотиви, възпроизвеждащи значителна част от становището на Дирекция „Миграция“ и ДАНС. Спазени са процесуалните изисквания при издаването на административния акт и не са допуснати нарушения на процедурата, които да са ограничили правата на жалбоподателя.

Сезиращата съда жалба е неоснователна и по отношение на правилното приложение на материалноправните разпоредби.

В случая процесната виза за дългосрочно пребиваване вид „D“ съгл. чл. 9а, ал. 2, т. 4 ЗЧРБ е поискана с цел събиране на семейството, което в случая релевира на уреденото в § 1, т. 1а ДР на ЗЧРБ понятие за „събиране на семейство“, представляващо влизане и пребиваване в държава членка на членове на семейството на чужденец, пребиваващ законно в тази държава членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице, като се установява, че съпругът на жалбоподателката, г-н А. К., е с турско и българско гражданство.

Съгласно чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. Визата за дългосрочно пребиваване дава право на многократно влизане на територията на Република България в рамките на срока на нейната валидност.

Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на български гражданин и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки и правото на издръжка, са признати и регистрирани или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. За получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, задължителни здравни застраховки и осигуряване, достатъчни средства за издръжка, без да прибегват до системата за социално подпомагане, в размер не по-малък от минималната месечна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия съгласно законодателството на Република България за срока на пребиваване. Заявлението с изискуемите приложения е уредено в чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ, като същите, макар да са налични по административната преписка съгласно установената фактическа обстановка, в случая само формално изпълняват изискванията на закона предвид становищата по проведената съгласувателната процедура на специализираните и на визовите органи и предвид установеното по-долу от съда.

Правилно са възприети в оспорения Отказ становищата на отдел „Миграция“ СДВР и ДАНС, тъй като действително се установява наличие на основания за прилагането и позоваването за отказ на виза на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и 23 ЗЧРБ, а именно когато чужденецът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и е представил документ с невярно съдържание или деклариране на неверни данни. Наред с допълнителната забележка в акта, че при извършена проверка е установено, че съпругът на чуждата гражданка никога не е виждан и реално не живее на този адрес, като тези данни били показателни, че адресът ще се ползва само и единствено с цел получаване на виза вид „D“ без да се обитава, съдът намира за необходимо да се обсъди и следното:

В заявлението от 21.11.2025 г. за виза Е. К. е посочила, **че не е пребивавала преди в Р. България**, а в приложенияте с преписката и по делото нотариално заверени декларации и договор за наем на недвижим имот, всички от 29.10.2025 г., в които е положен и нейният подпис, изрично е посочено място на деклариране, сключване на договор, нотариални заверки – [населено място]. Тези обстоятелства не могат да бъдат кредитирани като деклариращи верни данни и като доказващи достоверно целта и условията на пребиваване. Фактите, че турската гражданка е представила доказателство за осигурено жилище, средства, застраховка и пр., не означава че не е налице хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и 23, предложение второ ЗЧРБ, защото приложенияте

документи имат за цел единствено да получи право на продължително пребиваване в страната, като само формално изпълняват всички изисквания за представяне на предвидените документи /в този смисъл решения по адм. д. № 2757/2026 г. ВАС, адм. д. № 1680/2026 г. ВАС, адм. д. № 2213/2026 г. ВАС, адм. д. № 2218/2026 г. ВАС, Четвърто отделение всички, и др./.

Събраните доказателства, вкл. представените в настоящото съдебно производство, не дават основание на съда да приеме и че постановеният Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“ нарушава права на жалбоподателката, гарантирани от Европейската конвенция за правата на човека /ЕКПЧ/. Конвенцията не регламентира право на граждани на трети страни да пребивават дългосрочно в държава–членка на Европейския съюз. Подобно право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. В националното законодателство също няма позитивна уредба, включително и въз основа на международен договор, която пряко да създава права на чужди граждани да пребивават на територията на страната. Затова, с Отказа да бъде издадена виза, не се нарушава защитено субективно право на жалбоподателката за пребиваване на територията на Република България. Представените по делото доказателства не сочат да е нарушено правото на личен и семеен живот на жалбоподателката по чл. 8, ал. 1 ЕКПЧ, доколкото обстоятелствата навеждат на хипотеза на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията и отказът за издаване на виза не представлява потенциално нарушение на основното право на семеен и личен живот на жалбоподателката, доколкото не се установяват отношения със съпруга ѝ по документ и не се сочат доказателства, твърдени в жалбата като валидна и реална семейна връзка, които да бъдат определени като семеен живот, който би могъл да бъде накърнен.

С оглед горното съдът приема, че обжалваният акт е издаден в съответствие с административнопроизводствените правила и при правилното приложение на материалния закон, така не са допуснати съществени процесуални нарушения и Отказът е постановен в съответствие с материалния закон, като не се установяват и не се доказват по делото отправените в жалбата оплаквания, сочени като наличие на трайна адресна връзка на съпруга на жалбоподателката със заявения адрес. Фактическите и правните основания, послужили за издаването на оспорения акт, напълно се подкрепят и съответстват на доказателствата по приетата по делото административна преписка и като такива удостоверяват изложените в акта факти и обстоятелства, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

При липса на претенции за разноси, съдът не дължи произнасяне в този смисъл.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 4 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба, подадена от Е. К., [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, паспорт № U37024445, срещу отказ от 05.01.2026 г. за издаване на виза вид „D“ по заявление № 25019502 от 21.11.2025 г., издаден от завеждащ Консулска служба в Консулска канцелария на Република България в [населено място], Република Турция.

Решението подлежи на касационно обжалване чрез настоящия съд пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис на решението да се изпрати на страните по реда на чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ:

